

lader til dem selv at træffe de Foranstaltninger, som de anse for hensigtsmæssige for at sikre sig Beviset.

ad § 2.

Denne Paragraf indeholder ikkun, hvad der følger af Forholdets Natur, og maatte allerede nu kan anses for Ret, skønt det ikke er udtalt noget Sted i den gældende Lovgivning. At Børgen for en Kvinde under 18 Aars Alderen ikke bør kunne afslutte Ægtepagt for hende, uden at hun selv deri er enig, turde være indlysende, og det er derfor udtrykkelig udtalt i nærværende Paragraf.

ad § 3.

Der bør stelles skæpt mellem, hvad der fordrer, for, at en Ægtepagt, oprettet i Overensstemmelse med §§ 1 og 2, skal være gyldig og bindende for Ægtefællerne selv og deres Arvinger, og hvad der fordrer, for, at den skal respekteres af Tredjemand. Det første omhandles i nærværende § 3; det sidste i §§ 5, 6, 8 og 9.

I Henseende til Gyldigheden for Parterne selv og deres Arvinger gøres der den vigtige Forandring i den gældende Ret, at Konfirmation ingen Sunde finder Sted ved Ægtepagter, som ere oprettede og tinglæses førend Ægtefællens Indgaaelse. Ligesom der ikke af Hensyn til Ægtefællerne selv og deres Arvinger i saa Fald kræves Konfirmation, saaledes kræves det heller ikke af Hensyn til Tredjemand, hvorimod dennes Interesser varetages ved Tinglæsning og efter Omstændighederne Paategning paa Dokumenter, jfr. §§ 5, 6, 8 og 9.

Derimod anses det for rettest at fordrer Konfirmation paa Ægtepagter, som oprettes under Ægtefællens. Naar først Ægtefællens er kommet i Stand, vil efter almindelig menneskelig Erfaring let den ene Part faa Magt og Herredømme over den anden, saa at den kan faa den anden til saa at sige alt, hvad den vil, og saadan Indflydelse vilde, naar ingen Modvægt opstilles, let kunne misbruges paa den for den svagere Part mest ødelæggende Maade. Naturligvis vil det i Reglen være Manden, som paa det formueretlige Omraade vil faa en lig Overmagt over Hustruens, men ogsaa det omvendte kan, om end sjældnere, forekomme, at Hustruens enten alene eller med sine Slægtninge i Næggen kan faa en saadan Magt over Manden. Den mest radikale Maade at hindre de nævnte Misligheder paa vilde være at forbyde enhver Forandring i Ordningen af Formueforholdet mellem Ægtefællerne efter Ægtefællens Indgaaelse, hvilket til Dels er Tilfældet f. Eks. efter svensk og fransk Ret;

men saa vidt turde det næppe være forvarligt at gaa. Ikke blot vilde dette komme i stærkt Strid med den hidtil hos os gældende næsten uindskrænkede Afgang til at oprette og faa konfirmeret Ægtepagter efter Ægtefællens Indgaaelse; men det kan heller ikke nægtes, at der kan tænkes Tilfælde, i hvilke det vil være i begge Ægtefællers velforstaede Interesse og navnlig ofte til aldeles legitim Beskyttelse for Hustruens, at der efter Ægtefællens Indgaaelse foretages Forandring i den formueretlige Ordning af Forholdet mellem Ægtefællerne, hvad enten det nu er den legale eller en ved Ægtepagt tilvejebragt Naturligvis maa Tredjemands Rettigheder beskyttes i det fornødne og berettigede Omfang imod Virkningen af sige Forandringer, men af Hensyn til Ægtefællerne selv bør Forandringer i Formueforholdet under Ægtefællens Indgaaelse ikke udelukkes; kun bør der søges et Modværn mod Misbrug heraf. Spørgsmaalet bliver saa, hvori dette Modværn skal søges. Under vore Forhold kan dette næppe faas paa anden Maade end ved en offentlig Myndigheds Mellemkomst. Hvis man vilde søge Modværnet alene i en Børges Bestikelse for Hustruens og i hans Samtykke til Forandringen, turde dette vistnok vise sig at være aldeles utilstrækkeligt. I Praksis vilde en saadan Børg i Reglen blive valgt efter Forslag af Hustruens, og hvis man i det hele taget befrygter, at hun staar under Mandens Indflydelse, vil hun selvfølgelig ogsaa gøre det i denne Henseende, saa at Manden let vil kunne faa en Børg bestikket, hos hvem han ingen Hindringer vil møde, ikke at tale om, at denne Fremgangsmaade ikke vil afgive nogen Beskyttelse for Mandens Interesse, skønt Trangen hertil ikke er ubetinget udelukket. En paalidelig og upartisk Betragtning af Spørgsmaalet vil ikke kunne faas undtagen hos en offentlig Myndighed, der staar helt uden for Partiforholdet og de kolliderende Familieinteresser. Spørges der saa, hvilken offentlig Myndighed der bør benyttes, kunde det ved første Øjeblik synes, at dertil helst burde bruges enten den lokale Øvrighed eller Skifteforvalteren, da denne formentlig bedst vil kende eller kunne lære at kende de personlige Forhold. Men herimod frembyder sig den Indvending, at der da let vil kunne uddanne sig en meget forfælskelig Praksis i de forskellige Jurisdiktioner i Landet. En Øvrighed eller Skifteforvalter vil være streng og utilbøjelig til at samtykke, en anden det modsatte, og der vil saaledes let opstaa det uheldige Forhold, at Ægtefællens Afgang til under Ægtefællens Indgaaelse at forandre Formueforholdet imellem dem, vil afhænge af, om de bo i den ene eller den